

บทที่ 1

อสูรสังหารบุกแดนมนุษย์

เรื่องวุ่นวายจากสัตว์เวทไม่ได้จบลงแค่ครั้งเดียวตามที่มอทยาาคาดไว้
ไม่ผิด

ในช่วงเวลาสองเดือนนับจากวันนั้น เกิดเรื่องสัตว์เวทโจมตีเมืองขึ้นเป็น
ระยะต่อเนื่องกันอีกสลับกว่าครึ่ง ทว่าไม่รู้เป็นเพราะต้องการทำให้จิตใจของ
ทหารและชาวเมืองพริ้อธเกิดความเฉยชาหรือเปล่า กองกำลังที่แวะเวียนกัน
เข้ามาโจมตีถึงได้มีแต่อสูรสังหารทั้งสิ้น สัตว์เวทอื่นๆ ที่มอทยาาคาดเอาไว้
ว่าจะโผล่มาเพิ่มอย่าว่าแต่ปรากฏตัวเลย แม้กระทั่งเงาก็ยังไม่โผล่มาให้เห็น
ด้วยซ้ำ

ที่เรียกกันว่า 'บ่อยครั้งเข้าชกเริ่มชำนาญ' ใช้กับการทำเรื่องต่างๆ ได้
ฉันทใด กับการสู้รบก็เป็นฉันทนั้นเช่นกัน

หลังจากอสูรสังหารโจมตีด้วยวิธีการแบบเดิมๆ ทุกครั้ง กองอารักขา
เมืองและทัพอัศวินที่เคยผ่านการรับมือการโจมตีรูปแบบนี้มาแล้วก็ค่อยๆ พบ
วิธีการตอบโต้ และสามารถควบคุมจำนวนคนบาดเจ็บล้มตายให้เหลือน้อย
ที่สุดได้

สำหรับเมืองพริ้อธในสองเดือนให้หลังมานี้ อสูรสังหารไม่ใช่สิ่งน่ากลัว

8 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 9

อีกต่อไป ถ้าจะนิยาม อย่างมากที่สุดก็คงเป็นแค่การซื้อمبرระดับหินเท่านั้น โดยเฉพาอย่างยิ่งหลังจากที่วิหารส่งนักบวชและอัศวินของวิหารจำนวนมากมา ประสิทธิภาพในการเช่นฆ่าล้างบางของอสูรสังหารก็ยิ่งลดลงไปอีก จึงไม่จำเป็นต้องซักรงรบออกศึกต้านศัตรูทุกครั้ง แสงศักดิ์สิทธิ์ของพวกนักบวชซึ่งศรัทธาบูชาของค์เทพแสงสว่างแห่งมหาเทพทั้งเก้า คือกำลังหลักชั้นยอดในการตีต้านศัตรูให้ล่าถอยกลับไป

พูดอีกอย่างก็คือพอมีพวกวิหารเทพแบ่งเบาภาระความกดดันไปที่อัศวินราชองครักษ์ก็เลยเบามือลงไปเยอะ

แต่เมื่อเป็นถึงดาบที่คมกริบที่สุดของจักรวรรดิวิลเลน ราชวงศ์ไม่มีทางปล่อยอัศวินราชองครักษ์ให้อยู่ว่างเฉยๆ แน่ วันที่สามหลังจากกำลังพลของวิหารเทพถูกส่งมาถึงเมืองฟรีธตามพระประสงค์ขององค์จักรพรรดิ ก็มีคำสั่งทหารให้ทัพอัศวินราชองครักษ์แบ่งกำลังไปช่วยหนุนตามเมืองพิเศษหลายเมืองตามมา

ลูเธอร์ปรารถนาจะรับคำสั่งทหารนี้ใจจะขาด

เขาต้องพยายามอดกลั้นอย่างยากลำบาก ต้องทนรับกับการมีมนุษย์จำพวกที่มีพลังสว่างเต็มเปี่ยมมานวนๆ เวียนๆ อยู่รอบๆ มานานแล้ว ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะมีโอกาสสลัดหลุดจากพวกบ้านาราคาญนี้ได้ ต่อให้คาลมันไม่มอบหมายภารกิจนี้ให้เขา เขาก็จะต้องรับอาสาไปด้วยตัวเองให้ได้อย่างแน่นอน ที่ไหนได้ คาลมันกลับเรียกหาเขาเป็นคนแรก แล้วเขา มอทยา และกองกำลังหนึ่งพันนายก็เป็นกองกำลังแรกที่ถูกส่งเดินทางไปเมืองอื่น

จุดหมายปลายทางของพวกเขายู่ที่เซียโก้... เมืองที่ได้รับการขนานนามว่าเป็น 'สวรรค์แห่งศิลปะและวรรณคดี' ซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันตกสุดของจักรวรรดิวิลเลน ต่อให้เร่งเดินทางแบบไม่มีการหยุดพักก็ยังคงใช้เวลาอีสิบกว่าวันกว่าจะไปถึงเมื่อตั้งต้นจากเมืองฟรีธ

เพียงแต่...

"ใครพอจะบอกข้าได้บ้างว่าทำไมตาเฒ่าแม่ทัพใหญ่ถึงต้องยื่นกรานยึดยึดให้ข้าพาแพทย์หลวงประจำกองทัพมาด้วยให้ได้เนี่ย นี่เขาคงไม่ได้

กำลังสาปแช่งให้ข้าเจ็บสาหัสหรอกนะ" บนหลังม้าที่กำลังเร่งหือตะบึงไปข้างหน้า ลูเธอร์เอ่ยถามไปพลางตัวดีทางตามองแพทย์หลวงฟาวแลนซึ่งทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ตามมาอยู่ข้างๆ อย่างดูๆ

ท่าทางของฟาวแลนราวกับกำลังบอกว่า 'เจ้ามองข้าจนตาลนกก็ไม่มีประโยชน์ ต้องจากบ้านมาไกลแบบนี้ข้าเองก็แข็งเหมือนกันนั่นแหละ'

ทว่าในใจเขารู้ดีว่าการออกเดินทางไปต่างถิ่นคราวนี้คือการทดสอบ... ความรับผิดชอบในฐานะนักพยากรณ์เป็นครั้งแรก... จากอาจารย์ ให้เขาได้ลองรับหน้าที่เป็นดวงตาพยากรณ์อนาคตให้กับลูเธอร์ดูก่อนครั้งหนึ่ง และช่วยค้นหาว่าในเมืองเซย์โก้มีอะไรอยู่กันแน่ ถึงได้ดึงดูดสัตว์เวทมากมายมหาศาลเข้ามาโจมตีเมืองอย่างหนักหนาสาหัสขนาดที่เมืองอื่นๆ เทียบระดับความรุนแรงไม่ติด

ขณะเดียวกันก็เพื่อทำให้ลูเธอร์เห็นความสำคัญของเขา และเพื่อให้เขาสามารถยึดครองตำแหน่งสำคัญในใจของลูเธอร์ได้

ก็พวกเผ่าพันธุ์ปีศาจนี่นะ หน้าซึ้งเป็นถึงจอมพล ไม่ต้องสงสัยเลยว่าตาจะสูงขนาดไหน หากเขาไม่พยายามสุดจิตสุดใจแล้วจะรับหน้าที่ที่สำคัญให้ลูเธอร์ยอมฟังและทำตามการชี้แนะของเขาในช่วงเวลาสำคัญหัวเลี้ยวหัวต่อได้อย่างไรกัน

บางครั้งเขารู้สึกว่าการเล่นตลกกับสรรพสิ่งมีชีวิตทั้งหลายต่างหากถึงจะเป็นธรรมชาติของโชคชะตาที่เปลี่ยนแปลงไม่แน่นอน และไม่ว่าใครก็คงไม่อาจวางกล่าวหรือทำอะไรกับเจ้าสิ่งที่ไม่อาจจับต้องนี้ได้

ขณะที่ความคิดมากมายแล่นวาบขึ้นมาในหัวสมองฟาวแลน ลูเธอร์ก็พลันเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเอาคือๆ

เห็นได้ชัดว่าเขาเองก็ไม่ได้หวังจะมีคนตอบคำถาม เพราะต่อให้ยังป่นพึมพำด้วยความหงุดหงิดต่อไป ระยะทางก็ไม่หดสั้นลง เมืองแห่งคิลปะวรรณคดีอันโด่งดังยังคงอยู่ห่างออกไปเป็นระยะทางสองวันอยู่ดีจากจุดที่พวกเขาอยู่ตอนนี้

ห่างออกไป หมาป่าอัสนี่ซึ่งอกและขาหน้าวิวัฒนาการเป็นเกราะแข็ง

10 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 9

คล้ายชุดเกราะ ที่ไหล่มีกระดูกเป็นหนามแหลมยื่นออกมาสองตัวกำลังใกล้เข้ามาด้วยความเร็ว ทำให้ผ้าออกอาการกระสับกระส่ายไม่สงบนิ่ง... หลายวันมานี้พวกม้าค้อนข้างคุ้นเคยกับการอยู่ร่วมกับหมาป่าอัสนี่แล้ว ปฏิภานของพวกมันจึงไม่รุนแรงเท่าแต่ก่อนอีก

เกรย์ที่อยู่ข้างม้าของมอทยาึดตัวขึ้นยืนตรงสองขา มันซึ่งมีลำตัวยาวสองเมตรพอทำแบบนี้แล้วสูงยิ่งกว่าคนซะอีก เมื่อผ่านล้ามอย่างมัน มอทยาจึงสามารถรู้ได้โดยเร็วว่าสายสืบหมาป่าอัสนี่สองตัวเห็นอะไรอยู่ข้างหน้า และรีบกระจายข่าวต่อไปทันควัน

...ข้างหน้ามีทหารม้าเมืองเซียโก่ถูกอสูรสังหารล้อมโจมตีอยู่ สถานการณ์วิกฤตคับขันมาก!

ทันใดนั้น อัศวินทุกคนเคลื่อนไหวทันที เปลวเพลิงลุกไหม้ ซอฟกลายเป็นร่างจากยูนิคอร์นสีดำเป็นอินคิวบัส ลูเธอร์กระซางเครื่องบังเหียนออก ขยับมือเท้าขึ้นชื่ออย่างคล่องแคล่วและควบตะบึงออกไป กองพันอัศวินทั้งสองแปรกระบวนทัพเป็นรูปอย่างรวดเร็ว เสียงฝีเท้าดังสนั่น ฟันผงตลบฟุ้งเคลื่อนออกไป ทั้งฝูงหมาป่ากับฟาวแลนให้ซึกซ้าอึดอาดอยู่เบื้องหลัง

ถึงอย่างไรเสียในยามบุกโจมตี แพทย์หลวงทำประโยชน์อะไรไม่ได้ ฝูงหมาป่าอัสนี่ก็ยังไม่ได้ออกโรงนัก ดังนั้นจึงเหมาะแล้วที่คอยระวังอยู่ด้านหลัง ให้ฝ่ายหนึ่งคอยคุ้มกันอีกฝ่าย

บนผืนดินภายใต้แสงสว่างแห่งฤดูใบไม้ผลิอันงดงามสดใสมีชีวิตชีวา การชนฆ่าล้างสังหารกำลังดำเนินต่อไป

ฝูงอสูรสังหารประหนึ่งท้องน้ำสีดำทะมึน อาศัยความได้เปรียบด้านจำนวนพลตีโอบล้อมกองทหารม้าซึ่งตัดสินใจตั้งกระบวนรบป้องกันหลังจากสูญเสียไพร่พลไปมากมาย จนในที่สุดก็แน่ใจแล้วว่าคงไม่อาจตีฝ่าออกไปจากสภาพการณ์น้ำสังเวชนี้อีก

ทหารม้าจำนวนหนึ่งตั้งแนวนรบเป็นวงกลมล้อมนายทัพของพวกเขาเอาไว้ตรงกลางเพื่อคุ้มกัน พอบาดเจ็บ อ่อนล้า ก็ถอยเข้าแนวหลังวงป้องกัน

ไปจัดการปฐมพยาบาลฉุกเฉิน พักหายใจสักครู่หนึ่ง ให้สหายที่ได้พักผ่อน
ไปก่อนแล้วออกเป็นแนวหน้าสู้รบด้านทานอสูรสังหารต่อแทน

ด้วยวิธีการนี้ พวกเขาจึงสามารถยืนหยัดต่อต้านอสูรสังหารมาได้เกือบ
จะหนึ่งชั่วโมงแล้ว แม้ว่าในระหว่างนั้นจะพอมีช่วงเวลาให้พักหายใจอยู่บ้าง
แต่ทั้งคนทั้งม้าก็อ่อนล้าเต็มที่ ให้พักผ่อนเติมพลังกายอย่างไรก็ไม่อาจฟื้นฟูสภาพ
ให้กลับมาสมบูรณ์เต็มที่ดังในตอนแรกได้ ทว่าบนใบหน้าระโยโรยแรง
เหล่านี้ล้วนฉายแววเด็ดเดี่ยวอมตตาย

พวกเขาสามารถยืนหยัดต่อสู้มาได้ถึงขนาดนี้ ความคิดอยากจะมีชีวิต
อยู่ต่อไปเมื่อตอนแรกเริ่มแปรเปลี่ยนไปแล้วเรียบร้อย กลับกลายเป็นว่าหาก
จะต้องตายก็ขอฆ่าล้างอสูรสังหารให้ตายตกไปตามกัน ขอช่วงชิงยื้อเวลาให้
สหายร่วมทัพคนอื่นๆ และญาติมิตรที่รักซึ่งรั้งอยู่ที่เซียวโก้ได้มีชีวิตอยู่ต่อ

เช่นนี้ต่อให้พวกเขาต้องตายก็ไม่เสียใจ เพียงแต่มาน้อยอย่างไร... ก็คง
ต้องรู้สึกเสียดายอยู่บ้างที่ไม่อาจใช้ชีวิตอย่างมีความสุข อยู่ร่วมกับครอบครัว
ได้อีก...

ทันใดนั้น ม้าตัวหนึ่งส่งเสียงร้องโหยหวนน่าเวทนาเป็นครั้งสุดท้ายใน
ชีวิตและล้มลง

ทหารบนหลังม้าซึ่งความคล่องแคล่วถูกถ่วงด้วยชุดเกราะหนักอึ้งล้ม
ตามม้าไปติดๆ ผสมโรงลงไปอยู่ท่ามกลางฝูงอสูรสังหารด้วย ไม่ถึงสิบวินาที
ทหารนายนั้นก็ถูกรุมฉีกทิ้งเหยียบย่ำจนไม่เหลือเค้าร่างคน ความแค้นอัดแน่น
อยู่จนกระทั่งลมหายใจเฮือกสุดท้าย ยามตายดวงตาก็ยังคงเบิกกว้างราวกับ
กำลังทวงถามความยุติธรรมจากฟ้า

สหายร่วมศึกตายจาก ทำให้ความรู้สึกเจ็บปวดแล่นวาบขึ้นในจิตใจ
ทหารม้าที่ยังมีชีวิตรอดอยู่อีกครั้ง

แต่ไม่ว่าหัวใจจะเจ็บปวดสักเท่าไร เส้นประสาทที่ใบหน้าและร่างกาย
ของพวกเขาที่ด้านชาไปหมดแล้ว ท่าทางที่แสดงออกภายนอกของพวกเขาจึง
ดูเลือดเย็นเฉยเมยเหมือนมองไม่เห็นภพนาสสังเวชนั้น ราวกับว่าที่ล้มลงไป
ในฝูงอสูรสังหารเป็นท่อนไม้ก้อนหิน ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับพวกเขา

12 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 9

แม้แต่คนเดียว

ความโหดร้ายของสงครามทำให้พวกเขาไม่รู้ลึกลับสะท้านกับการสูญเสียและความโศกเศร้า หัวสมองจดจำได้แต่เพียงอย่าหยุดฆ่า ฆ่า และฆ่า! ไม่มีสิ่งใดจะสังเวทความโศกเศร้าได้ดีไปกว่าหยาดโลหิตสีม่วงจากร่างอสูรสังหารอีกแล้ว

กลุ่มหมอกฝุ่นทรายตลบฟุ้งขึ้นทางทิศตะวันออกของกองทหารม้า

เสียงประหนึ่งทหารม้าขับฟันนับหมื่นควบตะบึงเข้ามาไม่เพียงดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วผืนปฐพีเท่านั้น แต่มันยังดังสะท้อนก้องเข้าไปในหัวใจของเหล่ากองทหารม้าซึ่งกำลังยืนหยัดต่อสู้อย่างจนตรอก ทหารอารักขาหัวหน้ากองพันคนหนึ่งฉวยจังหวะมีช่องว่างกวาดตาสำรวจดู และก็เห็นว่าสิ่งที่อยู่บนผืนธงชูเด่นปลิวไสวท่ามกลางกองทหารม้าซึ่งกำลังโกลีเข้ามาจากทางทิศตะวันออกคือเครื่องหมายวงกลมพื้นสีขาวขอบดำ มีปืนและดาบไขว้กัน

เขาตาเบิกกว้าง ลมหายใจถี่กระชั้น ริมฝีปากสิ้นระริกอย่างไม่อยากเชื่อสายตาตัวเองอยู่ชั่วครู่หนึ่งถึงค่อยเอ่ยปากร้องตะโกนขัดด้วยขัดคำว่า "หัวหน้า! ท้าอัศวินราชของครีษครรับ! ทุกคน ออย่าอมแพ้! ท้าอัศวินราชของครีษครมาช่วยแล้ว! พวกเรามีหวังรอดแล้ว!"

ใครว่าแรงปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่น่าตื่นตาตื่นใจ

ทันทีที่ทหารอารักขาหัวหน้ากองพันตะโกนเช่นนั้น ทหารม้าที่โชคดียังมีชีวิตรอดต่างก็เหมือนได้กินยาปลุกพลังความตื่นเต็นยินดีขึ้นมา แต่ละคนพลันรู้สึกว่ภายในกายมีพลังเอ่อทะลักออกมาเรื่อยๆ ไม่ขาดสาย แม้ยังไม่ถึงขนาดกล้าเรียกว่าพลังกายฟื้นคืนกลับมาเต็มร้อยเหมือนตอนแรก หากทุกคนก็มั่นใจว่าสามารถยืนหยัดสู้สุดใจต่อไปได้อีกหนึ่งชั่วโมงอย่างไม่มีปัญหา... หากนี่เป็นเพียงผลจากความศรัทธาที่ตื่นเต็นที่เกิดขึ้นกับจิตใจเท่านั้น อย่างไรก็ตามอะไรเสียก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงความจริงที่ว่าพลังกายของพวกเขาอ่อนล้าเต็มที่แล้ว

กำลังพลเคลื่อนกระชั้นโกลีเข้ามาเรื่อยๆ เสียงกบเท้าม้าของกองทหารที่มาช่วยเสริมทัพฟังดูคล้ายกับเป็นท่วงทำนองหลักเพียงหนึ่งเดียวในโลก

ไม่ว่าจะเสียงร้องทววดของคน เสียงครางซี้ซ้อของม้า หรือเสียงชูคำรามของอสูรสังหาร ล้วนกลับกลายเป็นเพียงเสียงประสานที่ไม่สลักสำคัญเท่าไร แต่ช่วยเสริมให้เสียงก๊อบเท้าม้าดังสนั่นฟ้าฟังดูโดดเด่นขึ้น

"มาแล้ว!" คนหนึ่งตะเบ็งเสียงร้องบอก

"มาแล้ว! มาแล้ว! ไกลเข้ามาแล้ว!" อีกมากมายหลายคนตะโกนขานรับต่อกันไป น้ำเสียงนั้นเปี่ยมด้วยความยินดีจนปิดกั้นเอาไว้ไม่อยู่ แม้กระทั่งม้าเองก็ยิ่งรับรู้ได้ถึงความฮึกเหิมที่ก่อตัวขึ้นในใจของผู้เป็นนาย พวกมันยกก๊อบเท้าขึ้นกระแทกเหยียบย่ำ สร้างผลงานความชอบครั้งแล้วครั้งเล่า บดขยี้ศีรษะอสูรสังหารไปหลายหัว ก๊อบเท้าและขาม้าชุ่มชโลมไปด้วยสีม่วงแวววาว

หัวหน้ากองพันทหารม้าหันหน้าไปมอง เขาเห็นคนสามคนกับอีกสามพาหนะลำหน้าที่กระยะห่างออกมาอยู่นอกกระบวนทัพจุดจุมของทัพอัศวิน ที่ด้านข้างพาหนะทั้งสามต่างแขวนถุงผ้าใบหนึ่งมาด้วย ทันทีที่อัศวินพุ่งเข้ามาถึง ถุงผ้าก็ถูกเปิดออก ผงสีขาวจำนวนมากมายมหาศาลถูกสาครกระจายเปรอะตามร่างของอสูรสังหารเต็มไปหมด มีบ้างบางส่วนที่โปรยลงบนตัวม้าและทหาร

อัศวินสามคนถูกร้องเป็นเสียงเดียว ชักม้าหันหัวกลับ วิ่งสวนเฉียดผ่านม้าหัวหน้ากองพันที่กำลังควบตะเบ็งมาไปอยู่ท้ายขบวนทัพ อัศวินซึ่งสวมเกราะอ่อนและไม่สวมหน้ากากสามคนนี่ก็คือพวกสามแดนผู้มีชื่อเสียงลือเลื่องแห่งกองพันที่เจ็ดนั่นเอง มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่จะสามารถประสานงานกันอย่างรู้ใจ แถมยังสามารถลงมือวางยาได้อย่างใจเย็นไม่สะทกสะท้านแบบนี้

เสียงดังเหมือนประทัดระเบิดดังสนั่นขึ้นติดๆ กันบนร่างของอสูรสังหารหนึ่งรู สองรู สามรู... คนของกองทหารม้าไม่จำเป็นต้องลงมือ ร่างของอสูรสังหารก็ระเบิดออกเป็นรูเล็กๆ แต่ละรูมีเลือดสีม่วงพุ่งกระจายออกมา... นี่คือผลงานชิ้นโบแดงใหม่ล่าสุดของลูเธอร์

ผงสีขาวที่เขาปรงขึ้นไม่มีฤทธิ์เป็นพิษ หลกๆ แล้วใช้เป็นตัวเร่งปฏิกิริยาขอเพียงผงสีขาวลัมผัสถูกปาก ดวงตา หรือปนเปื้อนเข้ากับเลือด

14 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 9

ของอสูรสังหาร มันก็จะทำปฏิกิริยาต้านกับลักษณะเฉพาะของอสูรสังหาร ให้เกิดการระเบิดทันที และจะไม่หยุดระเบิดเด็ดขาดหากพวงนั้นยังระเบิดไม่หมดสิ้น พลังทำลายล้างที่เหมือนกับมีนักเวทใช้เวทลูกไฟระเบิดทำลายออกมาจากภายในร่างนี้ ต่อให้เป็นพวกปีศาจ จะมีสักเท่าไรกันที่ทนไม่สะทกสะท้านอยู่ได้

แต่ถึงกระนั้นอสูรสังหารก็ไม่ใช้สัตว์เวทระจอก ขณะที่ร่างกายระเบิดไม่หยุดทั้งที่ไม่ทันจะได้ขยับ พวกมันก็ยังจู่โจมอย่างห้าวหาญ ถ่วงเวลาไม่ยอมให้กองทัพมารมาได้เวลาพักหอบหายใจอันมีค่าไป

"จุดอ่อนของอสูรสังหารอยู่ที่เขา! ตัดตรงบริเวณที่ถัดลงมาจากปลายเขาหนึ่งในสามส่วนก็ปลิดชีวิตพวกมันได้แล้ว!" เสียงมอทยาตังไปทั่วทั้งสนามรบ หัวหน้ากองพันอัศวินสองคนแยกคนหนึ่งซ้ายคนหนึ่งขวา ถลันเข้าไปในทะเลอสูรสังหาร คร่าเอาชีวิตอสูรสังหารโดยไร้ความปรานีท่ามกลางเสียงระเบิดดังสนั่น

ความกดดันลดฮวบลงทันทีทันใด กองทหารมารวมตัวกันภายใต้การบัญชาการของหัวหน้ากอง เปลี่ยนกระบวรรบจากตั้งรับเป็นบุกจู่โจม และเริ่มพุ่งเข้าปะทะอย่างบ้าระห่ำอีกครั้ง หมายถึงฝ่าทะลวงฝ่าจากด้านในวงล้อมอสูรสังหารออกไปบรรจบกับกองพันอัศวินทั้งสองที่อยู่ด้านนอก และร่วมกันทำลายล้างกองทัพอสูรสังหารที่กำลังลดจำนวนลงอย่างรวดเร็วเพราะระเบิดตัวเอง

สองขนาบนอก หนึ่งทะลวงจากด้านใน ทั้งสามกองทัพมีลักษณะเหมือนโมหินขนาดยักษ์ ทัพที่อยู่วงในและวงนอกร่วมมือกันกดดันทำลายอสูรสังหารที่พลัดลดทอนลงไปมหาศาล ดวงทินกรส่องแสงสว่าง หมู่เมฆาพเนจรเคลื่อนคล้อย สายลมเย็นสบายโชยพัด ได้เห็นได้ฟังแบบนี้แล้วให้ความรู้สึกเหมือนกำลังชมละครฉากสุดท้ายที่แสดงกันแบบไม่รู้เพื่อหน่าย

ใต้ท้องนภากว้างใหญ่สีครามไร้สิ่งเจือปน สิ่งที่เรียกว่าความโหดเหี้ยมทารุณ การฆ่าล้างสังหารหมู่ ล้วนเป็นเพียงเรื่องน่าขัน ผีนพ้า แผ่นดินขุนเขา และต้นไม้ใบหญ้าต่างเฝ้าชมเรื่องน่าขันนี้จนจากแล้วจากเล่าอยู่เงียบๆ

แม้หยาตลโหิตจะไหลนองแปดเบื้อนพ้ัน เสียงร้องดั่งสน้ันรบกวนฟ้า
พวกมันก็ยังคงนึ่งเฉยไม่พุดไม่จา ใช้ความสงบเบิกบานนิริันตร์ประชตประชัน
ลิ่งมีชีวิตทั้งมวลที่เกิดมาเพื่อเชนพ่่ากันเอง

บรี่ม!

เกิดเสียงดั่งสน้ันรวากับสายฟ้าฟาด พยับเมฆหนาค่อยๆ เคลื้อนตัว
บิบบเข้ามามี

สงครามดำเนินมาจนถึงฉากจบ อสุรสังหารที่หลงเหลืออยู่ไม่เท่าไร
ต่างถูกอัศวินรวมกันไล่ต้อนและล้่มตายลงภายใต้คัมคตบ

ทว่าในสนามรบกลับไม่ได้มีเพียงซากอสุรสังหารเท่านั้น ทหารผู้ภักดี
ต่อจักรวรรดิมากมายนับไม่ถ้วนก็ทอดกายลงหลับตาโดยไม่มีวันตื่นคืนกลับ
มา ณ ที่นี้เชนกัน ที่น่าสลดลิ่งเวชยิ่งกว่าคือการไม่อาจรวบรวมร่างที่ถูกฉีก
เป็นชิ้นของพวกเขาล่า่นั้นกลับมาให้ครบถ้วนได้

ขณะที่ทหารกำลังง่วนอยู่กับการเก็บกวาดสนามรบ เมฆมืดคร้่มก็ลอย
ปกคลุมทั่วทั้งท้องนภา ฝนเม็ดใหญ่เท่าเม็ดถั่วพ่่ากันร่ว่งหล่นลงใส่เหล่า
ทหารม้าและอัศวินจนเปียกปอนไปทั้งตัวตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ช่วย
ชำระล้างผืนดินและชุดเกราะที่เปลี่ยนสี

ไม่มีใครพุดได้เติมปากว่าสายฝนห่านี้คือน้ำตาแห่งความเวทนาสงสาร
จากฟ้า หรือฟ้ากำลังหัวเราะจนน้ำตาไหลให้กับความโง่เขลาของสรรพสัตว์
โลกทั้งหลายนั่น

ความรู้สึกเปล่าเปลี่ยวสลดหดหู่อันยากจะบรรยายเข้าครอบคลุมนจิตใจ
ของทุกผู้คนที่เข้าร่วมสงครามครั้งนี้

"เจ้าคือหัวหน้ากองพันนั้นหรือ"

เมื่อการสู้รบล้ันสุดและพ้อมีอารมณ์หันไปสนใจเรื่องอื่น ลูเธอร์ถึงค่อย
พบว่าหัวหน้ากองพันทหารม้าผู้นำทหารเลือดร้อนลู้สึกนงเลื้อดอย่างห้าวหาญ
บัญชาการรบอย่างองอาจ ลิ่งรุกลิ่งถอยเป็นระบบ คือผู้หญ่ิงคนหนึ่ง

"ใช่แล้ว ข้าชานะ หัวหน้ากองพันทหารม้าเมืองเซียงเก้ ขอคารวะ

10 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 9

นายท่านอัศวินราของครักซ์ทั้งสอง" เธอเปิดหน้ากากขึ้น เผยให้เห็นใบหน้างามชัดซ้อยคมคายได้สัดส่วน และทำความเคารพตามแบบอัศวินด้วยท่าทางองอาจผึ่งผาย ชุดเกราะซึ่งแปดเปื้อนไปด้วยโลหิตลดทอนความนุ่มนวลน่ารักของเธอไปไม่น้อย แต่กลับเสริมให้เธอดูห้าวหาญเป็นยอดสตรียิ่งขึ้น

ทว่าสิ่งที่อยู่นอกเหนือความคาดหมายของลูเธอร์และมอทยาจริง ๆ ไม่ใช่การที่ซานะเป็นผู้หญิง แล้วก็ไม่ใช่การที่เธอเรียกพวกเขาว่านายท่าน เพราะระดับตำแหน่งตั้งแต่หัวหน้ากองพันขึ้นไปในทัพอัศวินอารักซ์และอัศวินราของครักซ์นั้นมีสิทธิ์และอำนาจพอๆ กับนายทหารชั้นผู้ใหญ่อยู่แล้ว หากแต่เป็นการที่เธอกับซาสเคีย หัวหน้ากองพันที่สามผู้อ่อนโยนเรียบร้อยขี้อาย และไม่คอยแสดงความรู้สึกของกองทัพพวกเขา มีหน้าตาเหมือนกันเป๊ะราวกับหลุดออกมาจากแม่พิมพ์เดียวกันอย่างนั้นแหละ

"ได้ยินมาว่าซาสเคียมีน้องสาว" ลูเธอร์ไม่เคารพตอบ เอาแต่พิมพ์พาดูกับตัวเอง

มอทยาคารวะตอบซานะให้เธอวางมือที่คารวะค้างอยู่ลง แล้วค่อยถามว่า "เจ้ามีพี่น้องฝาแฝดชื่อซาสเคียใช่หรือเปล่า"

"ซาสเคียเป็นพี่สาวข้า ชื่อเต็มของข้าคือซานะ อาเซอร์ เป็นพี่น้องกับซาสเคีย อาเซอร์ พี่สาวข้าเป็นจันทรอัศวินอรุณกาล หัวหน้ากองพันที่สามแห่งทัพอัศวินราของครักซ์ ส่วนข้าเป็นดาร์อัศวินอรุณกาล"

เธออธิบายรวดเดียวจบ เล่นเอาลูเธอร์และมอทยาหมดข้อสงสัยจะถามต่อ ได้แต่แอบคิดว่า พี่สาวเก็บความรู้สึก น้องสาวโผ่โผ่เปิดเผย ช่างเป็นคู่พี่น้องที่ตรงข้ามกันสุดขีดจริงๆ

เมื่อพอรู้ความสัมพันธ์คร่าวๆ แล้วมอทยาก็ไม่ซักถามต่อให้มากความเยื่อต่อไปว่า "ระหว่างทางเล่าให้พวกข้าฟังที่ว่าทำไมกองทหารม้าเมืองเซียโก้ อย่างพวกเจ้าถึงได้ออกห่างจากที่รักษาการณ์ แล้วมาปะทะกับอสูรสังหารได้ยังไง"

คณะเดินทางของลูเธอร์ออกเดินทางต่อโดยมีกองทหารม้าเมืองเซียโก้ร่วมทางไปด้วย ทว่าไม่แค่ม้าในกองทหารม้าเท่านั้น เหล่าทหารม้าเองก็ล้วน

แต่ไม่ค่อยจะมีโอกาสได้พบเห็นหมาป่าอัสตีและอินควิบัสนัก เรื่องอยู่ร่วมกันยังไม่ต้องพูดถึง ดังนั้นความโกลาหลเล็กๆ ที่เกิดขึ้นสลับกับการเดินทาง จึงเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

ระหว่างทาง ซานะเล่าให้พวกลูเธอร์ฟังว่าสาเหตุหลักที่กองทัพม้าของเธอออกมาอยู่ห่างไกลจากเมืองเซยีโก้เป็นระยะทางถึงสองวันคือเพื่อคุ้มกันส่งของอย่างหนึ่งกลับเมือง และการที่อสูรสังหารปรากฏตัวขึ้นจู่โจมขัดขวาง ก็คงไม่พ้นเกี่ยวข้องกับของที่พวกเขาคุ้มกันเป็นแน่

"พวกเจ้าคุ้มกันอะไรอยู่" ลูเธอร์ถาม ยอว่าแต่ขบวนรถส่งของเลย เขาไม่เห็นอะไรที่จะดูเหมือนบรรจุสิ่งของเขาไว้ข้างในด้วยซ้ำ เรื่องของที่ต้องคุ้มกันยังไม่ต้องพูดถึง

"อยู่ในนี้" ซานะล้วงมือเข้าไปในเกราะอก หยิบเอาสิ่งของซึ่งห่ออยู่ในผ้าเช็ดหน้าชิ้นหนึ่งออกมา พลิกเปิดมุมผ้าออกมูมหนึ่งให้เห็นจานหยกสีขาวน่านขนาดเท่าฝ่ามือ งดงามบริสุทธิ์จางงานศิลปะชิ้นใดมาเทียมเทียบไม่ได้

เรียกว่าเป็นผลงานชิ้นเอกอันวิจิตรพิสดารจากธรรมชาติก็คงไม่เกินไป หลังจากถอนใจขึ้นชมความงามในคราแรกที่เห็น ลูเธอร์กับมอทยา ก็คงเหลือเพียงความผิดหวัง เมื่อรู้ว่าจานหยกครอบครองเพียงความงามล้ำดั่งช่วงชิงจากสวรรค์ ไม่ได้มีความพิเศษอย่างอื่นอีก

"มันธรรมดาเกินไป"

ซานะไม่ยอมรับแต่ก็ไม่ปฏิเสธ เพียงเก็บจานหยกสีขาวน่านกลับเข้าไปรักษาติดตัวไว้ในเกราะอกตามเดิม

เธอเข้าใจนัยที่แฝงอยู่ในน้ำเสียงของลูเธอร์ เขากำลังถามเธอว่าหากจานหยกมีเพียงแค่ความงามชวนตะลึง เช่นนั้นการเสียดสละทหารม้ามากมายเพื่อปกป้องมันนับเป็นสิ่งคุ้มค่าแล้วหรือ ชีพที่ยอมพลีของเหล่าทหารม้ามีค่าเพียงให้หวนระลึกถึงเพียงชั่วพริบตาเท่านั้นหรือ

พูดตามตรง เธอเองก็ยังคงสับสนไม่เข้าใจ

ด้วยเหตุนี้ เมื่อต้องเผชิญความตายตรงหน้า สิ่งแรกที่เธอคิดถึงก็คือ

18 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 9

ทำอย่างไรจึงจะสามารถทำลายล้างศัตรูให้มากที่สุด ไม่ใช่ทำอย่างไรจึงจะสามารถปฏิบัติภารกิจให้ลุล่วงไปได้ บางทีเธออาจยอมปฏิบัติภารกิจโดยไม่มีเงื่อนไขเพราะความมีใจเป็นทหาร ทว่าจิตใจแห่งผู้นำกลับทำให้เธอคำนึงถึงคุณค่าอันมหาศาลของชีวิตผู้ใต้บังคับบัญชามาเป็นอันดับแรก และเลือกใช้วิธีที่จะสะท้อนคุณค่าในตัวของพวกเขามากที่สุดก่อน

"คำสั่งว่ามาแบบนี้"

บรรยากาศพลันน้ำอืดอืดขึ้นมาทันที เสียงท่าผนดังซ่าๆ ยิ่งชวนให้หงุดหงิดไม่สบายใจ

ลูเธอร์ มอทยา และซานะซีม้าเคียงกันไป ต่างคนต่างครุ่นคิดอยู่ในใจ ไม่มีใครอยากเอ่ยอะไรในตอนนี้อย่างไรก็ตาม กลับกันกับฟาวแลนซึ่งรั้งท้ายอยู่ข้างหลังที่หลายต่อหลายครั้งทำท่าเหมือนมีอะไรจะพูดแต่ก็ล้มเลิกความคิดซะ คงเพราะยังเห็นว่าซานะซีเป็นคนนอก จึงไม่อยากจะเปิดเผยความสามารถในการพยากรณ์ของตัวเองให้เธอเห็น

เกรย์ซึ่งเมื่อครู่อยู่ข้างกายฟาวแลนตลอด และเห็นเขาหยิบบอลผลึกน้ำออกมาวางกับตา ถึงตอนนี้อย่างไรก็ตามแต่อ่านทะลุความคิดเขาเท่านั้น แต่มันยังช่วยเขาเป็นอย่างมากด้วยการส่งกระแสจิตบอกความในใจของเขาให้มอทยาได้รู้ ดังนั้นม้าของมอทยาจึงค่อยชะลอความเร็วลงมาอยู่ข้างฟาวแลน

"เกรย์บอกว่าเจ้ามีคำพยากรณ์?" มอทยาเอ่ยถามโดยไม่อ้อมค้อม

หมาป่าอัสตินซึ่งรู้ใจตัวนั้นคงคิดจะให้เขาคายหมากทุกตัวที่มีออกมาให้หมด ดังนั้นพอได้ยินมอทยาถามตรงๆ แบบนี้ เขาจึงไม่ประหลาดใจเท่าไร เอ่ยยอมรับอย่างเปิดเผยใจกว้างว่า "ใช่แล้ว อาจารย์ข้าบอกว่าได้เวลาที่ข้าจะใช้ความสามารถช่วยเหลือ 'เขา' แล้ว" เอ่ยถึง 'เขา' สายตาของฟาวแลนก็โผล่มองผ่านแผ่นหลังลูเธอร์แวบหนึ่ง

"คราวนี้ไม่ใช่แค่อาจารย์ทดสอบข้าเท่านั้น แต่ข้ายังทดสอบตัวเองด้วย"

ฟาวแลนหัวเราะเบาๆ มองผ่านสายฝนที่ตกกระหน่ำด้วยแววตาสลัดล้ายากหยิ่ง "เจ้ากับเขาเป็นสหายรักที่พูดคุยกันทุกเรื่อง ต่อให้เขาสร้างเป็นโง่เขลา เจ้าก็น่าจะรู้สึกได้ว่าเขาภูมิใจและเยอหยิ่งในตัวเอง"

"เจ้าพุดถูก" มอทยาปรับคำและรอฟังต่อ

"เพราะฉะนั้นการจะให้เขาเห็นความสำคัญของข้า ยอมฟังข้าโดยไม่มีเงื่อนไขนั้นจึงไม่ใช่เรื่องง่าย" พาวแลนยื่นมือออกไปรองรับหยาดฝนที่ร่วงหล่นลงมา และปล่อยให้มันไหลไปตามง่ามนิ้วมือ

"ไม่ใช่เรื่องง่าย" มอทยาพยักหน้า พุดตามข้าเป็นนกแก้วนกขุนทอง หากสีหน้าท่าทางไม่เคร่งขรึมจริงจัง ดีไม่ดีพาวแลนอาจคิดไปแล้วว่ามอทยาเพียงแค่เอ่ยรับคำเขาส่งๆ ไปเท่านั้น

พาวแลนยังไม่ละทิ้งความพยายามพุดโน้มน้าวของตัวเอง เอ่ยถามต่ออีก "ถ้าอย่างนั้น ในฐานะที่เจ้าเป็นสหายรักร่วมเป็นร่วมตายของลูเธอร์ เจ้าจะยอมเชื่อว่าข้าไม่ได้คิดร้ายต่อเขา แถมยังจะช่วยเขาขจัดเมฆหมอกบังตาที่เขาไม่อาจเห็นด้วยหรือเปล่าล่ะ"

"เจ้ากลายเป็นพวกคุณป้าอ้อมคือมพุดจ่าน้ำท่วมทุ่งตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย" ที่สุดมอทยาก็กลืนยิ้มเอาไว้ไม่อยู่ แต่ก็ยังคงตอบกลับด้วยสีหน้าจริงจังว่า "หากเจ้าคิดทำร้ายเขา ลำพังแค่การที่เขายอมให้เจ้าเพียงคนเดียวรักษาอาการบาดเจ็บก็เปิดโอกาสให้เจ้าตั้งมากมายแล้ว ข้าว่าข้าเชื่อใจเจ้าได้นะ"

"นั่นก็ดีมากเลย!"

พาวแลนไม่สนใจว่าการที่อยู่ๆ ก็ยื่นมือไปคว้าคนข้างๆ ขณะที่อยู่บนหลังม้าเป็นเรื่องที่อันตรายมาก กุมมือขวามอทยาเอาไว้ไม่ยอมปล่อย และจ้องเข้าไปในดวงตาของเขาอย่างลึกซึ้ง เอ่ยซ้ำๆ ว่า "ขอให้เจ้าช่วยให้ข้าได้รับความ..."

"เจ้าช่วยพาวแลน! เจ้าคิดจะทำอะไรมอทยาของข้าหา! เขาคงรักรักเจ้าไม่ได้หรอก!" เสียงที่ดังแทรกขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยของลูเธอร์ดังตั้งแต่หัวขบวนยันท้ายขบวน แทบจะได้ยินกันทั่วทั้งกองทัพ เล่นเอาทุกคนส่งสายตาแปลกๆ ไปรวมกันทั้งสองคนกับสองพาหนะซึ่งอยู่ท่ามกลางฝูงหมาป่า

ถูกทำจนชื่อเสียงแปดเปื้อนแบบนี้ พาวแลนเลยมองค้อนดาบแทบเหลืออกแทบห้ามตัวเองไม่ให้ทำวู่วาม สบประชันอัศวินบางคนให้ไปตายแล้วเกิดใหม่ไวๆ ไม่วาย

20 Knight of Darkness ปีศาจอศิวิน 9

มอทย่าค่อยๆ ชักมือตัวเองกลับ พยายามทำเป็นไม่มีอะไรเกิดขึ้น "เฮลละๆ แคล่สารภาพรักมีอะไรน่าดูนักหนา หันกลับไปให้หมดเลย มีข้าวอยู่ที่คน แพทย์หลวงชั่วคราวภาพรักไม่สำเร็จแน่ ไม่ต้องเป็นห่วงหัวหน้า กองพันพวกเจ้าหรอก"

ลูเธอร์โบกมือ ซอฟชะลอฝีเท้าอย่างรู้หน้าที่ แต่ชานะไม่ได้รู้สึกสนุกไปด้วย พอเห็นลูเธอร์แลนด์อยู่ด้านหลัง เธอก็เพียงเหลือบตามองแวบหนึ่ง ก่อนจะเลิกสนใจ

"เจ้ารู้จักชาติเหลือเกินนะ หีม" ประจันหน้ากันประโยคแรก ลูเธอร์ก็แสดงออกชัดเจนแจ่มแจ้ง

ฟาวแลนถามกลับด้วยความรู้สึกหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกนินท "แอบฟังชาวบ้านเขาคุยกันสนุกไหม"

"สุดๆ ไปเลยละ" ลูเธอร์ยิ้มโหลไม่แยแส

"ลูเธอร์ การแอบฟังไม่ใช่พฤติกรรมเปิดเผย กฎของอศิวินระบุไว้เป็นลายลักษณ์อักษรชัดเจนว่าอศิวินต้องประพฤติตนถูกต้องเปิดเผย และมีคุณธรรม..." เพราะรู้สึกมานานแล้วที่ไม่ได้ท้อ พอสบโอกาสเหมาะ มอทย่าก็เลยชักจะมันปากจนหยุดไม่อยู่ กระทั่งลูเธอร์ทนไม่ไหวต้องส่งกระแสจิตตวาดว่า

"ขอละมอทย่า เจ้าหุบปากทีเถอะ!"

มอทย่าเหลือบมองลูเธอร์แวบหนึ่งก่อนจะถอนหายใจแล้วหุบปาก วินาทีต่อมาเขาก็เปลี่ยนเรื่องกลับมาพูดต่อ "ในเมื่อได้ยินแล้ว ทีนี้เจ้าจะตัดสินใจยังไงละ"

"บอกข้ามาว่าอาจารย์เจ้าเป็นใคร" ลูเธอร์หันไปถามฟาวแลน

พอคำถามนี้ถูกถามออกไป ฟาวแลนก็ดูสำรวจท่าที่ขึ้นทันตา รวากับว่าอาจารย์ของเขาเป็นบุคคลสำคัญผู้ยิ่งใหญ่มาจากไหน ต้องกระแอมให้โล่งคอก่อนสามครั้งถึงจะเอ่ยปากได้ "อาจารย์ของข้าครองตำแหน่งที่หนึ่งของวงการผู้หยั่งรู้ในแดนมนุษย์ แดนปีศาจ แดนสวรรค์ และปรโลก! หากเขาถ่อมตัวว่าเป็นที่สอง อยากรู้ว่าแต่พวกมนุษย์เลย ต่อให้เป็นเทพ ปีศาจ หรือ

มารก็ไม่กล้าเรียกตัวเองเป็นทีหนึ่ง!"

พูดถึงตรงนี้ ฟาวแลนก็ยี้ดอกหน้าเซ็ดเสี่ยจนจุมุกแทบจะซีฟ้า

มอทยาฟังแล้ววงเป็นไ่ตาแตก บุคคลสำคัญท่านนี้ไม่ได้อยู่ในสารบบความทรงจำของเขาแน่นอน ขณะที่ทำทางครุ่นคิดของลูเธอร์ก็บอกใครก็ตามที่กำลังจับตาดูเขาอยู่ว่าเขอาจจจะรู้จักนักพยากรณ์ท่านนี้

"...ผู้หยั่งรู้"

"ถูกต้องนะคร้าบ" ฟาวแลนยิ้มและตบมือฉาด "แต่เชื่อว่าบางทีพวกเรา น่าจะย้ายสถานที่เสี่ยก่อนค้อยหรือเรื่องนี้นักต่อ" เขากวาดตามองไปข้างหน้า นิดๆ จนแทบไม่สังเกตเห็น

ทุกคนต่างก็มีความอยากรู้อยากเห็นด้วยกันทั้งนั้น และตอนนี้ก็มีพวกบ้าไม่น้อยที่แสวงทำเป็นไม่รู้ไม่ซี แต่แท้จริงกำลังตั้งใจแอบฟังอยู่!

ลูเธอร์เข้าใจความหมายทันที

"ในเมื่อเป็นอย่างนี้ หลังกินข้าวพวกเราค้อยคุยกันต่อดีกว่า"

"เยี่ยมเลย" หลังจากมองลูเธอร์และเหลือบมองมอทยา ฟาวแลนก็พยักหน้าพร้อมทั้งรอยยิ้ม "ฮะๆ เผลอๆ ต้องจุดเทียนคุยกันดึกคืน"

ดึกคืน หลังมืออาหาร

หากไม่เพราะเหล่าอัศวินเพิ่งผ่านสงครามเมื่อกกลางวันไปหมาดๆ เหี่ยดประตุผีมาหยกๆ สภาพร่างกายและจิตใจยังคงอ่อนล้าระโหยโรยแรง ชานะก็คิดอยากรจะเร่งเดินทางข้ามคืน ไม่อยากไห้หยุดพักแรมเลยแม้แต่คืนเดียวด้วยซ้ำ

ตอนนี้สี่ต้วเวทกำเริบเลิบสาน อยู่ในเมืองยังไม่แน่ว่าจะปลอดภัย อยู่นอกเมืองก็ยังไม่ต้องพูดถึง

ที่ว่าดูจากสภาพเหล่าทหารม้าแล้ว... ดั้งนั้นตอนที่ชานะเอ่ยถึงความกังวลใจข้อนี้กับมอทยาและลูเธอร์ซึ่งเดิมทีเตรียมพักแรมกลางทุ่ง พวกเขาคนหนึ่งจึงขึ้นอาสารับหน้าที่เวรยามกลางคืน อีกคนก็เลยต้องยอมริบไปด้วยอย่างเสี่ยไม่ได้

22 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 9

แน่นอนว่าคนที่รับผิดชอบหน้าที่คงไม่ใช่ท่านหัวหน้ากองพันที่เคารพ แต่เป็นลูกน้องผู้นำสารของพวกเขา

เนื่องจากพรุ่งนี้ต้องเร่งออกเดินทางแต่เช้า กองทหารม้าเมืองเซียงโก้ จึงเข้านอนแต่หัวค่ำ ส่วนทัพอัศวินนอกจากกองกำลังเล็กๆ สองกองที่อยู่เวรยามแล้ว คนอื่นที่เหลือก็พยายามข่มตาตัวเองให้หลับ เพื่อป้องกันการหลับยามเมื่อถึงเวลาที่ตัวเองต้องอยู่เวร หรืออาการง่วงสลั่พหงกจนไม่ระวัง ตกจากหลังม้าขณะเร่งเดินทางในวันพรุ่ง

...ไม่ว่าจะอย่างไร ผลสุดท้ายที่ออกมาก็ไม่น่าดูทั้งนั้น

เอาล่ะ เลิกสนใจว่าเหล่าอัศวินราชของคริกซ์จะอยู่เวรกลางคืนกันด้วยความรู้สึกแบบไหนไปก่อน เพราะในขณะที่แสงไฟทั่วทั้งค่ายแทบจะมอดดับสนิท แสงไฟพลั่วไสวภายในเต็นท์ส่วนตัวของแพทย์หลวงกลับทำให้เต็นท์หลังเล็กไม่สะดุดตาหลังนี้ดูโดดเด่นตัดกับสีของยามค่ำคืนเป็นพิเศษ

พิจารณาจากเงาที่สะท้อนอยู่บนเต็นท์ ตอนนี้มีคนอยู่ในเต็นท์สำหรับคนเดียวนี้ทั้งหมดสามคน

"ยังจำเรื่องบนเกาะแผ่นหลังมังกรได้หรือเปล่า" แสงจากเปลวเทียน วาบไหว ฟาวแลนยึดครองบริเวณด้านในสุดของเต็นท์ ซุกตัวสบายอยู่ในถุณนอน โพล่ร่างออกมาครึ่งหนึ่งเพื่อให้ออกท่าออกทางสะดวกเวลาที่พูด

ลูเธอร์เอียงคอมองสภาพพิลึกพิลั่นของฟาวแลนอยู่นานก่อนจะตอบแบบไปไหนมาสามวาสองคอก "เจ้ารู้ไหมว่าท่าทางเจ้าตอนนี้เหมือน 'มนุษย์งูสาว' ที่เป็นพวกชนดั้งเดิมในป่าต้องห้ามมาก พวกที่มีร่างกายท่อนบนเป็นคน ท่อนล่างเป็นงูนะ ถึงเจ้าจะไม่ได้งามลุ่มเมืองลุ่มจักรวรรดิ แล้วหางงูก็หนา ไปนิด..."

อารมณ์ฟาวแลนสะดุด ความตื่นเต็นกระตือรือร้นต่อการหารื้อครั้งใหญ่ ก็นยาวๆ ที่ลุ่มลุ่มมาพลันหดหายไปครึ่งหนึ่ง

พอเห็นอย่างนั้น มอทยาจึงรีบเอ่ยปากช่วยทันควัน "ลูเธอร์ อย่า นอกเรื่องเรื่อยเปื่อยตามใจชอบสิ เจ้าอย่าใส่ใจเลยนะฟาวแลน เจ้าไม่ได้

เหมือนมนุษย์งูมากนักรอก แค่เหมือนนิดหน่อยเท่านั้น...อ้าว ฟาวแลน ทำไม
อยู่ๆ สีหน้าเจ้าถึงได้ดูแย่นี้อะ"

"วะฮ่าๆๆ" ลูเธอร์ทุบพื้นระเบิดเสียงหัวเราะ

"เบาๆ น้อย นี้อีกมากแล้ว" มอทยาหันมาตำหนิ

"ได้...เบาๆ...ฮ่าๆ...เบาๆ"

"ไม่เป็นไร ข้าพลาดเองแหละ..." ฟาวแลนบ่นอุบอิบ ปรับอารมณ์และ
สีหน้าให้สงบและลืมตาขึ้นอีกครั้ง "เออละ เราเข้าเรื่องสำคัญเออะ เรื่อง
บนเกาะแผ่นหลังมังกรครั้งนั้นเป็นการพยากรณ์ชักนำเหตุการณ์ใหญ่ครั้งแรก
นับตั้งแต่ข้าเข้าร่วมทัพอัศวิน"

"อ้อ"

ลูเธอร์รู้ว่าฟาวแลนตั้งใจจะใช้เรื่องนี้ช่วยเสริมแรงโน้มถ่วงให้มากขึ้น
เดิมที่เขาคิดจะยอมรับฟังโดยดี แต่เมื่อหวนคิดอีกที สีหน้าเขาก็พลันเปลี่ยน
ไป สายตาที่มองคุณท่านแพทย์หลวงฉายแววไม่เป็นมิตรออกมาในทันที

"พูดอีกอย่างคือเจ้าเจตนาถูกจับไปนั่นสินะ!"

"อืม ใช่แล้ว" ฟาวแลนลืงเลอย่างที่นานทีจะเห็นสักครั้ง สุดท้ายก็เอ่ย
อธิบายอย่างมีเหตุผล "แม้ข้าจะรู้ว่าทัพอัศวินจะถูกบุก ตัวเองจะถูกจับ
เป็นเชลย แต่ถ้าวากันตามหลัก นักพยากรณ์ไม่อาจฝันชะตาได้ ดังนั้นถึง
ข้าจะสามารถล่วงรู้และหลีกเลี่ยงชะตาที่ต้องถูกจับได้ ข้าก็ไม่ทำอย่างนั้น"

"ก็เลยต้องให้ทัพอัศวินส่งคนเดินทางไปช่วย" สีหน้าลูเธอร์น่าสะพรึงกลัว
น้ำเสียงเย็นยะเยือก ในที่สุดฟาวแลนก็เริ่มไหวตัว ทว่าอย่างไรก็ยังเข้าไปก้าว
หนึ่ง ด้านทานลูเธอร์ซึ่งประชิดตัวเข้ามาด้วยความเร็วสูงและบีบคอเขาแน่น
พร้อมทั้งตวาดไว้ไม่ทัน "ชดใช้ค่าภารกิจนอกหน้าที่ให้ข้ามาซะ! ไอ้บ้าเอ๊ย!
วางจัดไม่มีอะไรทำจนต้องให้ชาวบ้านเขาจับตัวไปเล่นๆ!"

"ลู...ลูเธอร์"

เห็นฟาวแลนถูกบีบคอแน่นเสียล้นจุกปากใกล้จะล้นลมอยู่รอมร่อ มอทยา
ก็ไม่สนใจว่าจะเป็นการเล่นหรือเปล่า รีบพุ่งเข้าไปดึงตัวลูเธอร์ซึ่งกำลัง
โมโหออกมาพร้อมทั้งยิ้มแห้งๆ

24 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 9

ลูเธอร์ยังคงตื่นรนขัดขืนอย่างไม่สยบอารมณณ์ แต่เมื่อเทียบกำลังกันจริงๆ ระดับชั้นจันทรามาไม่ใช่คู่มือของระดับชั้นสุรียาแน่นอน ดังนั้นเขาจึงยังคงถูกล็อกตัวไว้อย่างแน่นหนา

"พาวแลน เจ้าว่าต่อ ไม่ต้องสนใจเขา"

แต่ข้าต้องพูดให้เขาฟังนี่นา... พาวแลนมองภาพประหลาดที่มีชายคนหนึ่งเหนี่ยวรั้งตัวชายอีกคนหนึ่งตรงหน้าและแอบบ่นในใจ แต่ปากกลับพูดว่า "เอาละ เรื่องบนเกาะแผ่นหลังมังกรคราวนั้น แม้ผลคำพยากรณ์สุดท้ายจะแม่นยำถูกต้อง แต่เรื่องเหตุการณ์ระหว่างนั้นนับว่าน่าผิดหวัง

เดิมทีข้าหวังว่าคลาร์กกับท่านแม่ทัพใหญ่จะสามารถคืนดีกันได้ เพราะถึงยังงั้นก็ไม่ใช่ความแค้นที่หนักหนาถึงขั้นจะต้องตายกันไปข้าง" สีหน้าพาวแลนฉายแววเศร้าเสียตายชัดเจน "พวกเจ้าไม่ใช่ใครอื่น ข้าก็ขอพูดตรงๆ เลยแล้วกัน ท่านแม่ทัพใหญ่ไม่ใช่ท่านแม่ทัพใหญ่คนเก่า คาลมันตัวจริงนะจากโลกนี้ไปแล้ว คาลมันคนที่สอนข้าคนนี้แท้จริงแล้วคือผู้หยั่งรู้ดวงดาวพิเศษหนึ่งในสี่ผู้ยิ่งใหญ่แห่งแดนปีศาจ"

"แดนปีศาจเหรอ" มอทยาตะลึง หน้าตาเต็มไปด้วยความไม่อยากจะเชื่อ แล้วทันใดนั้นเขาก็กะพริบตาปริบๆ ชักกลับด้วยความฉงนสงสัย "ท่านแม่ทัพใหญ่เป็น...ปีศาจจันทรเหรอ"

ในภาวะวิกฤตที่ถูกสัตว์เวทบุกรุกทำลาย มีคนบาดเจ็บล้มตายทั่วสารทิศ ชาวนี้ต้องส่งผลกระทบมากกว่าปกติแน่นอน หากชาวแพร์กระจายออกไป คงสร้างความหวาดกลัวกันไปใหญ่แน่นอน

ที่ว่าทำทางมอทยากลับผิดพลาด ที่แรกเขายังอึ้งๆ แต่ต่อมาความรู้สึกตื่นตะลึงนั้นก็ถูกแทนที่ด้วยเหตุผล อย่างกับว่าเดิมทีเขารู้อยู่แล้ว เพียงแต่เพลอสิมไป ต้องให้ใครช่วยเตือนขึ้นมา

ส่วนเรื่องที่ว่าทำไมเขาถึงไม่รู้ลึกลับสงสัยลูเธอร์ที่แสดงออกชัดเจนว่ารู้จักผู้หยั่งรู้ดวงดาวพิเศษ ว่าอาจจะมีความรู้ที่แท้จริงอื่นที่มนุษย์ปุถุชนทั่วไปยอมรับไม่ค่อยได้กับเขาเหมือนกันหรือเปล่าเลยลึกลับนั้น คงอธิบายได้อย่างเดียวว่าสิ่งที่สืบทอดมาจากโอแนคค้อยๆ หล่อหลอมรวมกับมอทยามากขึ้นอีกส่วน

แล้ว

"ดูไม่ออกเลย เพราะท่านแม่ทัพใหญ่ทุ่มเทแรงกายแรงใจกับกิจธุระของทัพอัศวินมาก" เขานึกย้อนกลับไป

นี่ก็คือจุดเด่นของมอทยา

อัศวินตัวอย่างไม่มีนิสัยแยๆ อย่างการมองสิ่งต่างๆ แบบเหมารวมเหมือนคนส่วนใหญ่ ดูเอาจากตอนที่ลูเธอร์ถามความคิดเห็นของเขาที่มีต่อพวกปีศาจก็พอจะรู้ เขาทำใจเป็นกลางเตรียมรับกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่เคยเห็นกับตาตัวเองมาก่อน ไม่ปล่อยให้แนวคิดแบ่งแยกตีชั่วที่สืบทอดบอกเล่าต่อกันมามีอิทธิพลส่งผลกระทบต่อความคิดตัวเอง

"อ้อๆ..."

เสียงอี๊ดอัดที่ดังมาจากข้างล่างทำให้มอทยาหันหน้าลงมอง และสบตาเข้ากับนัยน์ตาสีเงินที่ถลึงมองอย่างดุคตินของลูเธอร์พอดี เขาอ่านความหมายจากดวงตาคู่นั้นได้ชัดเจนว่า

'เจ้าคิดจะจับข้าไปถึงเมื่อไหร่กันหา ยังไม่รีบปล่อยอีก แต่ถ้าเจ้าอยากเสียเงินหนัก ข้าจะลองพิจารณาให้เจ้าจับข้าต่อไปดู'

อันที่จริงมอทยาไม่ได้จับใครไม่ปล่อยเป็นงานอดิเรก

"อย่ารังแกฟาวแลนละ" เขากำชับก่อนจะยอมปล่อย

"เฮี่ยๆ ชำนะเหอรังแกเขา เห็นชัดๆ ว่าเจ้าบ้านี่บ้านหัวอัศวินราชของครักษ์เล่นอย่างกับเป็นไอ้จิ้งก่อกอน!" ลูเธอร์พรวดบ่นไม่ยอมแพ้ "เดิมทีทำเรื่องให้มันเจ็บสงบเหมือนไม่มีอะไรได้แท้ๆ แต่เพราะดันปล่อยให้มันเป็นไปตามโชคชะตาบ้าง ผลสุดท้ายเรื่องก็เลยลุกลามไปใหญ่... จะว่าไปตาเฒ่าแม่ทัพใหญ่ก็ทำไม่ได้ไม่เลวเลยนะ"

ได้ยินคำพูดคล้ายตามนี้ มอทยา ก็ต่อความคิดที่ถูกขัดจังหวะเมื่อครู่ติด วินาทีต่อมาคาดว่าเขาคงคิดถึงเรื่องไม่ตืออะไรบางอย่างขึ้นมาได้ สีสหน้าถึงพลันเคร่งขรึมขึ้นทันตา อ้าปากทำท่าจะพูด ทว่ายังไม่ทันได้พูดอะไรสักคำก็ถูกฟาวแลนขัดจังหวะอีก

"ข้ารู้ว่าเจ้ากำลังจะพูดอะไร แต่ว่าสบายใจได้ ที่อาจารย์ซึ่งร่างสำเร็จ

26 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 9

ล้วนแต่เป็นความสมัครใจของคาลมันเองทั้งสิ้น อาจารย์เคยบอกว่าคำสั่งเสียสุดท้ายของคาลมันคือ 'จักรวรรดิสงบร่มเย็น' ดังนั้นเขาจึงไม่นึกเสียตายที่ต้องเก็บซ่อนข่าวการตายของตัวเองไว้ และยอมให้คนอื่นสวมรอยฐานะของเขา ให้ 'คาลมัน' ยังคง 'มีชีวิตอยู่' ต่อไป... เขาคือนายทัพและยอดอัศวินที่จงรักภักดีต่อจักรวรรดิอย่างแท้จริง"

สั้นๆ ง่ายๆ เพียงไม่กี่ประโยค แต่บรรยายถึงหลักการที่คาลมันยึดถือมาตลอดชีวิต... ความรุ่งเรืองของจักรวรรดิสำคัญที่หนึ่งเหนือสิ่งใด เกียรติยศชื่อเสียงส่วนตัวถือเป็นเรื่องรอง

มอทยาฟังแล้วใจเกิดรู้สึกคล้อยตาม ในหัวสมองปรากฏภาพคาลมันในอดีตที่อยู่ในความทรงจำขึ้นมา

สละตัวเองปกป้องคุณธรรมเพื่อจักรวรรดิและทวยราษฎร์ อุดมการณ์ความคิดเสียสละอันสูงส่งยิ่งใหญ่อ... ในทัศนะมุมมองของมอทยา อัศวินผู้เพียบพร้อมตั้งมากควรเป็นเช่นนี้ นี่แหละถึงจะเป็นต้นแบบอันน่าเลื่อมใสของเขา!

ช่างแสนบังเอิญที่คนแบบนี้ก็เป็นต้นแบบในทัศนะมุมมองของลูเธอร์เช่นกัน... ต้นแบบน่าสะอิดสะเอียน

ดีว่าลูเธอร์ไม่ได้ยินเสียงในใจของมอทยา

หาไม่แล้วละก็ ลูเธอร์จะต้องตอบเขาสามคำว่า 'อยากจะอ้วก!' เป็นแน่

แนวคิดของพวกปีศาจไม่มีความภักดีที่ยั่งยืนถาวร จะมีก็แต่ผลประโยชน์ที่ยั่งยืนเท่านั้น และนี่ก็เป็นสาเหตุสำคัญที่ลูเธอร์มักทำเสียงขึ้นจุกเยาะหยัน และไม่เคยมี่ความรู้สึกร่วมไปกับบทสวดวิรบุรุษผู้ภักดีของบรรดาควิพเนจรมากมายในแดนมนุษย์เลย

...แต่ขณะเดียวกันเขาก็ไม่อาจอธิบายได้ว่าทำไมตอนนั้นถึงต้องกระโจนออกไปช่วยเจ้าชั้วฟาวแลนนั่นด้วย

"แต่ก็นับเป็นความโชคดีที่คาลมันมีอุดมการณ์อันยิ่งใหญ่ หาไม่แล้วข้าคงไม่ได้พบกับอาจารย์" พุดมาถึงตรงนี้ ท่าทางฟาวแลนก็กลับมาสุขุม

เยือกเย็นเป็นปกติ "พวกเจ้ายินดีที่จะฟังข่าวเล่านิทานเรื่องหนึ่งหรือเปล่าละ"

นิทานนั้นแสนธรรมดา สิ่งที่เราไม่เคยฟังเรื่องแพทย์หลวงคนหนึ่งผ่านความยากลำบากและอุปสรรคต่างๆ นานากว่าจะได้พานพบกับอัศวินคนหนึ่ง เพียงแต่เมื่อเปลี่ยนแพทย์หลวงคนนั้นเป็นฟาวแลน อัศวินคนนั้นแท้จริงแล้วคือคาลมันซึ่งมาหาตามคำพยากรณ์ครั้งสุดท้าย เนื้อเรื่องถึงจะดูแตกต่างออกไป

การยื่นมือเข้าช่วยเหลือซึ่งถือเป็นเรื่องปกติธรรมดาตามากสำหรับอัศวินคนหนึ่งกลับกลายเป็นการทดสอบเพื่อรับศิษย์ แน่หนอนว่าสุดท้ายฟาวแลนก็ผ่านการทดสอบพรสวรรค์ด้านการพยากรณ์ คาลมันแสดงออกอย่างเป็นทางการว่าต้องการรับเขาเป็นศิษย์เพื่อถ่ายทอดวิชาความรู้ให้โดยตรง ซ้ำยังถามเขาอีกว่าเต็มใจรับภารกิจอันใหญ่หลวงที่อาจารย์มอบหมายให้หรือไม่...

"ดังนั้นเจ้าก็เลยยอมรับมันหรือ" ลูเธอร์ซึ่งฟังนิทานถึงรสถึงชาติซึกถามอย่างมีอารมณ์ร่วมเต็มที่

"ผิด! ข้าเคืองอาจารย์อยู่หนึ่งอาทิตย์เต็มๆ ต่างหาก" น้ำเสียงและท่าทางฟาวแลนดูพอใจแต่พูดไม่ได้ เหมือนว่าในช่วงเวลาหนึ่งอาทิตย์นั้นเกิดเรื่องสนุกมากมายที่เขาไม่ยอมเล่า หนาซ้ำคาดว่าเรื่องพวกนั้นคงไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับคาลมันแน่นอน

"ท่านแม่ทัพใหญ่ก็ช่างมีน้ำอดน้ำทนจริงๆ" มอทยาอิม "แต่ฟังจากคำพูดของท่านแม่ทัพใหญ่ ที่เขาดูแลฝึกฝนเจ้า ดูเหมือนจะเพื่อให้เจ้าช่วยเหลือลูเธอร์ไซหรือเปล่า หากเข้าไม่ได้เข้าใจผิด ลูเธอร์ก็คือ 'ใครบางคน' ที่อาจารย์เจ้าหมายความถึงในตอนนั้น"

"ถูกต้อง ไม่ทราบว่าคุณชื่อเสียงของอาจารย์ซ้ำ บวกกับ..." ฟาวแลนเบือนหน้าไปมองแวบหนึ่ง เห็นมอทยาพยักหน้าให้เขานิดๆ ก็รีบเอ่ยด้วยความมั่นใจที่ใจทันที่ว่า "มีมอทยารับรอง มากพอจะได้รับความไว้วางใจจากท่านจันทร์อัศวินอนธการลูเธอร์สักครั้งหรือเปล่า"

"สักครั้งนั่นหรือ"

28 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 9

"ใช่แล้ว ลักครั้งหนึ่ง" ฟาวแลนพูดจาระห่ำออกมาด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม "ขอเพียงยอมฟังข้าหมดใจสักครั้ง ข้ามั่นใจว่าจะต้องเรียกความเชื่อใจจากเจ้าได้ และแน่นอนว่าเรื่องเกี่ยวกับตัวข้าและอาจารย์ ข้าก็จะเปิดเผยทั้งหมด"

อยู่ร่วมกันมาตั้งนาน มอทยาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าแพทย์หลวงผู้แสนสุภาพเป็นกันเอง บางครั้งก็ยิ่งพูดจาเพี้ยนๆ น่าขำ แถมยังติดลูกบ้าชนิดๆ จะมีแง่มุมแบบนี้ด้วย เขาเลยออกจะประหลาดใจนิดๆ

กลับกัน ความคิดส่วนใหญ่ของลูเธอร์จดจ่ออยู่ที่ใจความสำคัญในคำพูดของฟาวแลนและฐานะของอาจารย์ ไม่ได้สนใจท่าทีที่เปลี่ยนไปของฟาวแลนเท่าไร

"ได้" หลังจากผ่านไปนาน ลูเธอร์ก็พยักหน้าหนักแน่น "ข้าจะเชื่อเจ้าสักครั้ง เห็นแก่ที่ผู้หยั่งรู้อาจารย์เจ้านับว่าเป็นอาจารย์คนหนึ่ง ที่นี้ก็บอกคำพยากรณ์ของเจ้ามาได้แล้ว"

ฟาวแลนสุดท้ายใจลึกคราหนึ่ง ใช้น้ำเสียงทุ้มต่ำราวกับกำลังขับขานบทเพลงกล่อมนอน เอ่ยอย่างคลุมเครือว่า

"สัญลักษณ์พลังสูงสุดแห่งแสงสว่างและความมืดหลับใหลอยู่ ณ แห่ส่งต้นกำเนิดอารยธรรม ใช้เพลิงนิตแห่งรัตติกาลปกป้องสถานที่หลับใหล กำลังคนนับร้อยด้านกระแสนคลื่นสีดำ ความช่วยเหลือจากแสงสว่างและความมืดจะมาถึงจากนี้"

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)